

— Азъ само се радвамъ, мамичко, казваше Пиерина, че направихъ едно добро на толкова хора. — И съмъ благодарна, че ще ни оставатъ въ кантона.

— Мила моя дъще, викаше майка ѝ, прости ме, дѣто тѣй много ти се карахъ тогава. Ти знаешъ, колко много те обичамъ, и какъ затова се бояхъ, да не стане нѣщо лошо съ тебе. Ума си бѣхъ изгубила отъ уплаха!

— Нѣма нищо, мамичко, рече Пиерина. — Азъ зная, че ти ме много обичашъ. . . И азъ много те обичамъ, мила майчице . . . Ами онази богатата госпожа, англичанката. . . тя искаше да ме вземе ли? Не, при тебе ще стоя азъ, мила майко, при тебе и при моето малко братченце.

— Пиерина се хвърли въ прѣгрѣдкитѣ на просълзената си майка, която дълго, дълго я милва и цѣлува.

Прѣработилъ Д-ръ Г-ски.

